

— Σαβεραϊ! δὲν παίζεις λοιπόν; Τί! ἀχρεῖε προδότα, ἀξιοῖς νὰ μοῦ ληστεύσῃς τὴν περιουσίαν μου!

— Σὺ ὁ ἀπολυτῶν διὰ χρημάτων τοὺς ἄλλους οὕτως ὀφείλει νὰ ἀπολυτρωθῇς. Μὴ κατηγορεῖς με ἐπὶ προδοσίᾳ, ἀφοῦ ἤδη εἰμι Οὐγκενῶτος καὶ ὑποχρεοῦμαι νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τῶν φονέων καὶ σφαγέων τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου Βαρώνου Παρδαιλλᾶν.

Ἔφονται ὁ Ἰακώβος Σαβεραϊ ἀπωμόσατο τὸν Κατολικισμόν, ἐνυμφεύθη τὴν χήραν Παρδαιλλᾶν καὶ

ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἀρχηγῶν τοῦ Καλένη-νικοῦ στρατοῦ, εἰ καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας αὐτοῦ ἠγνώμονει εἰς τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, διότι εἰς αὐτὴν ὤφειλε τὴν περιουσίαν, τὴν γυναῖκα καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐκτοτε δὲ οὐδὲ κύβους, οὐδὲ χαρτίᾳ ἔπαιξε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Π. Α. Ἰακώβ)

Τ Ε Δ Ο Σ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Β'. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΙΩΝ.

Ὁ αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ρωσιῶν Ἀλέξανδρος ὁ ἰβήριον, ἀνήγγειλε τὴν γέννησιν ταύτην πρὸς τὸν ἀρ-
 Β', ἐγεννήθη τὸ 1818 ἔτος ἐν Πετροῦπόλει, βασι-
 λεύοντος τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ὁ ἐπιστολῆς, τὴν ἁποίαν, ὡς λέγει ὁ ἱστοριογράφος
 πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος, ὁ εὐκλεῶς καταλύσας ἐπ' Schnitzler, πρέπει νὰ κατατάξῃ ἡ ἱστορία μεταξὺ
 ἐσχάτων τὸ ζῆν, διάγων τότε βίον μονήρη καὶ γα-
 τῶν εὐγενεστέρων αὐτῆς ἐγγράφων.

« Πανιέρωτατε δέσποτα !

« Είδον μετά φόβου άσθενούς θνητού, αλλά και μετ' ελπίδος πιστοῦ χριστιανοῦ, προσεγγίζουσαν τὴν κρισιμωτέραν ὥραν τοῦ βίου μου· άγνοῶν τί μοι ἐπερύλασεν ἡ θεία πρόνοια, ἐνίσχυσά τὴν ψυχὴν μου δι' εὐσεβοῦς εὐχῆς, (τάξιματος και προσεδόκων μετὰ ταπεινώσεως και ὑπομονῆς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου.

« Ἡ θεία πρόνοια ἐνευσε νὰ μοι ἐπιδαφιλεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ γείνω πατὴρ, εὐδοκήτασα νὰ διαφυλάξῃ και τὴν μητέρα και τὸν υἱόν. Ἡ ἐκφρασις τῆς εὐγνωμοσύνης, περιττὴ πρὸς τὸν ἐτάζοντα νεφροῦς, ἀποκαθίσταται ἀπαραίτητος εἰς τὰς εὐγνώμονας καρδίας. Κατὰ τὴν εὐχὴν μου (τάξιμον) ἦν τινα σπεύδω νὰ ἐκπληρώσω, θέλω ἀνεγείρει ἱερόν τέμενος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου Νεῦσκη, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ. Τοῦτο δὲ θέλει εἶσθαι ταπεινὸν ἀνάθημα πατρὸς εὐτυχοῦς ἀνατιθεμένου εἰς τὸν Παντοδύναμον τὸ πολυτιμότερον αὐτοῦ αγαθόν, τὴν σύζυγον και τὸ τέκνον.

« Ἡ Ὑμετέρα Πανιερότης ἔσεται βοηθὸς και ὁδηγός μου κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ προσφιλοῦς τούτου ἔργου. Εὐχαὶ ἐνθερμοὶ ὑπὲρ τε τῆς μητρὸς και τοῦ υἱοῦ, κατευθυνθήτωσαν εἰς οὐρανὸν ἐκ τοῦ ἁγίου τούτου βήματος, ὅπερ θέλει ἀνεγείρει πατὸς εὐγνωμοσύνη! Εἶθε ὁ Παντοδύναμος διατηρήσοι ἐπὶ μακρὸν τὰς ἡμέρας αὐτῶν διὰ τε τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν, τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἡγεμόνος, και τὴν τιμὴν και ὠφέλειαν τῆς πατρίδος!

« Ἐπικαλούμενος τὰς θεοπειθεῖς ὑμῶν εὐχὰς ὑπὲρ αὐτῶν και ὑπὲρ ἐμοῦ, μένω κ. τ. λ.

» ΝΙΚΟΛΑΟΣ. »

« Ὅτε ὁ Νικόλαος ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἠγνόει ὅτι ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος ἔμελλε νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου δικαιωμάτων, και ὅτι τὸ νεογνὸν ἤθελε συντελεσθῆ, βρέφος ἔτι, εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', συνεκροτήθη συνωμοσία, ἐπεκτείνασα τὰς ρίζας αὐτῆς και εἰς αὐτὸν τὸν στρατὸν, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ κατάλυσις τοῦ βασιλεύοντος οἴκου, ἡ ἐκλογὴ δημοπροβλήτου ἡγεμόνος, και ἡ παραδοχὴ πολιτεύματος φιλελευθέρου. Ἐπικαιρὸν δὲ, εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐθεώρησε τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου, και τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ διαδόχου αὐτοῦ. Και ἐπειδὴ, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ἀναγορευθητόμενος αὐτοκράτωρ ἔμελλε νὰ εἶναι ὁ Νικόλαος, οἱ συνωμότες, διὰ νὰ παρασύρωσι τὸν στρατὸν, ἔμελλον νὰ παραστήσωσι τὸν Νικόλαον ὡς σφετεριστὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ταῦτα και ἐγένοντο, και ἤθελεν ἴσως ἐπιτύχει ὁ ἀνιέρως τῶν συνωμοτῶν σκοπός, εἰάν ὁ Νικόλαος δὲν εἶδεν ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης σημεῖα τῆς γενναιότητος και τῆς μεγαλοφυΐας, τὰς ὁποίας ἔμελλεν ἐπὶ το-

σοῦτον νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον.
 α Ὁ Νικόλαος, λέγει ὁ Schnitzler, ἔμαθεν ὅτι ἐφυλακίσθησαν τέσσαρες ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐφιππου πυροβολικοῦ, (ὡς στασιασταί) και ὅτι διετάχθη νὰ μείνῃ ἐν τῷ στρατῶν αὐτοῦ ὅλον τὸ σύνταγμα τῶν μικρῶν ὁπλῶν, πρὸς τὴν μίαν ὥραν, ἐπληροφορήθη και τὰ περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ συντάγματος τῆς Μόσχας, και τὴν φανεράν ἐπανάστασιν πολλῶν παρὰ τὰ ἀνάκτορα λόγων. Ἀμέσως λοιπὸν ἐφρόντισε τὰ δέοντα, διατάξας διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπιτελῶν τῆς φρουρᾶς τὸ μὲν σύνταγμα Σεμένοφ νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς καταστολὴν τῆς στάσεως, τὴν δὲ ἐφιππον φρουρὰν νὰ εἶναι ἐτοίμη. Αἰσθανόμενος δὲ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φανῇ και αὐτὸς μεταξὺ τοῦ στρατοῦ, ἠσπᾶσθη τὴν σύζυγον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπεκαλέσθη μετ' αὐτῆς, ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν βασιλείων, τὴν θεϊαν εὐλογίαν, και ἐνίσχυσε τὴν αὐτοκράτειραν δι' ἀνδρικῶν λόγων. Εἶτα λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν νέον δοῦκα, ἀγγελόμορφον ὀκταετὲς παιδίον, κατέβη εἰς τὸ κύριον κατάλυμα τῆς φρουρᾶς τοῦ παλατίου, και διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ γεμίσωσι τὰ πυροβόλα, και νὰ καταλάβωσιν ὅλας τὰς εἰσόδους. Παρουσιάσας δὲ μετὰ ταῦτα τὸν υἱόν του πρὸς τοὺς στρατιώτας· «Εἰς ὑμῶν, εἶπε, τὴν πίστιν τὸν ἀναβέτω εἰς ὑμᾶς ἀνήκει νὰ τὸν ὑπερασπισθῆτε. » Οἱ εὐζωνοὶ τῆς Φινλανδίας, συγκινηθέντες τότε μέχρι δακρῶν, ὤμοσαν νὰ περιφρουρήσωσιν αὐτὸν διὰ τῶν ἰδίων σωμάτων. Καὶ λαβόντες τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας των, τὸ κατεφίλουσαν και τὸ ἐβῶπευον ὥστε κατανοκτικωτάτη ὑπῆρξεν ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ βασιλόπαις, ἀσθενὴς μᾶλλον ἢ εὐρωστος, ξανθὸς και περίλευκος, μετεδιδάχτετο ἀπὸ φάλαγγος εἰς φάλαγγα, ἐκφοβιζόμενος ἴσως ὑπὸ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἐδείκνυον πρὸς αὐτὸν οἱ μελανωποὶ ἐκεῖνοι στρατιῶται, ὑπὸ τοῦ στίλβοντος μύστικος και τοῦ ἀβρενωποῦ ἤθους αὐτῶν, και ὑπὸ τῆς αἰφνιδίας ἐκρήξεως τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των. Εὐρίσκετο ὁμῶς μεταξὺ χειρῶν πιστῶν και βεβαίων ὁ Ῥώσος στρατιώτης, ὅταν ἄπαξ ὑποσχέθη, ὅταν πρᾶξις ἐμπιστοσύνης μαλάξῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, προτιμᾶ νὰ κρεουογηθῇ μεληδὸν ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ. Οὕτω και οἱ εὐζωνοὶ ἐρύλαττον ἀγρυπνοὶ τὴν πολυτιμὸν παρκαταβήκην, και ἀπεποιήθησαν ν' ἀποδώσωσι τὸ παιδίον και εἰς αὐτὸν τὸν παιδαγωγόν του, τὸν συνταγματάρχην Μέρδερ, ζητήσαντα αὐτό, εἰπόντες· «Ὁ Θεός, γινώσκει τὴν καρδίαν ἐκάστου· τὸν υἱὸν θέλομεν ἀποδώσει εἰς τὸν πατέρα, εἰς μόνον τὸν πατέρα. »

Οὕτω ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Β', μεῖράκιον ἔτι ὢν, συνήργησεν εἰς τὴν διασκέδατιν τῆς συνωμοσίας και τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ θρόνου τῶν πατέρων αὐτοῦ. Ἀναβὰς πρὸ μικροῦ εἰς τὸν θρόνον τοῦτον, δὲν ἔλαθεν εἰσέτι ἀφορμὰς νὰ δεῖξῃ τὰ προτερήματα και τὸν χαρακτῆρά του. Ὡσαύτως και ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος, ἀγαπῶν, πρὶν ἔτι βασιλεύσῃ, τὴν οἰκειακὴν ἡσυχίαν και τὴν ἀνάγνωσιν, και μόνος ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀνατροφήν των ἰδίων τέκνων, ἐκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των μελλόντων αὐτοῦ ὑπηκόων τὴν εὐγένειαν των αἰσθημάτων, τὴν μεγαλοφυΐαν, και τὴν ἀ-

δάμαστον σταθερότητα τοῦ χαρακτήρος, ὧν ἔδωκε μεγάλα καὶ ἀδιάκοπα δείγματα, κατὰ τὴν πρὶν-κονταετῆ διάρκειαν τῆς βασιλείας του.

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ὁ υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ θρόνου τοῦ Νικολάου, εἶναι καὶ τῶν ἀρετῶν ἐκείνου κληρονόμος, καὶ ὅτι διὰ τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς μερίμνης αὐτοῦ, θέλει καταστήσει τὸ ὄνομά του προσφιλέσ και εὐλογητὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΚΑΤΑ ΦΥΛΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥΣ

διαίρέσεως τοῦ Ἀττικοῦ λαοῦ.

(Κατὰ τὸν Σχοίμκνον, περὶ τῶν παρ' Ἀθηναίους Ἐκκλησιῶν συγγραψάντα

G. F. Schoemann de Comitibus Atheniensium).

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδ. ΡΚΑ).

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν ὅθεν παρεξέτράπημεν. Εἶπον ὅτι περὶ τῆς συστάσεως, τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς καθόλου σχέσεως τῶν φυλῶν μετὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς πρότερον κατοίκους ἐπιμιξίαν αἱ γινώμαι καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων εἶναι διάφοροι· διότι οἱ *Γελέοντες* παρὰ τινῶν μὲν *Γεδέοντες*, παρ' ἄλλων δὲ *Γελέοντες* λέγονται (1), ὀνόματα ἐκ τοσοῦτον ὁμοίων συγκείμενα γραμμάτων, ὥστε πᾶς τις καταναεὶ πόσον μὲν λεληθότως ἐδύναντο νὰ μεταλλάξωσι πρὸς ἄλληλα, πόσον δ' εὐκόλως καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι νὰ πλανηθῶσιν, ἀφοῦ τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα κατηργήθησαν ἐν Ἀθήναις, ἢ δὲ τῶν ἀρχαίων φυλῶν διάταξις ἤρχισε παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰς λήθη νὰ παραδίδηται· ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου σχηματισμοῦ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου πᾶσαν ἡμῶν ἀμφιβολίαν αἶρει τὸ κῦρος τοῦ Κυζικηνοῦ μαρμαροῦ (2), ἐν ᾧ οὐχ ἄπαξ εὐδιακρίτως γράφεται *ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ*, ὅπερ καὶ παρ' Ἡροδότῳ, συγγραφεὶ ἀρχαιοτάτῳ, πάντα τὰ χειρόγραφα, δύο ἢ τριῶν ἐξαιρουμένων, παρέχουσι. Διότι τίς ἤθελε πιστεύσει ὅτι τῶν Κυζικηνῶν ἡ πολιτεία τὰ ἀληθῆ καὶ ἀρχαῖα τῶν φυλῶν αὐτῆς ὀνόματα ἢ ἤθελεν ἀγνοεῖ, ἢ αὐθαίρετως ἤθελε μεταβάλλει, καὶ οὕτως, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἀρχαίου ὀνόματος νὰ παραδεχθῶσι νέον οὐδενὸς ἀναλόγως σχηματισθὲν καὶ σημασίαν οὐδὲν

(1) *Γελέοντες* παρ' Ἡροδότῳ Ε', 66, *Γεδέοντες* παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν β' β' Σόλωνος 23. *Γελέοντες* παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰων 4579., Ἰουλίῳ Πολυδεύκῃ Η', III καὶ Στεφάνῳ Βυζαντιῶ ἐν λ. *Λίγικορῆς*, ἐνθα ὁμοίως τινὲς ἐκδόσεις ἔχρουσι *Γελέοντες*.

(2) Ἰδ. Καύλου *Receuil d'Antiquités*, Tom. II, tab. 59—62.

ἦττον σκοτεινὴν ἔχον; τοιοῦτόν δέ τι θέλουσι νὰ διαδώσωσιν οἱ διατεινόμενοι ὅτι τὸ μὲν *Γελέοντες* εἶναι τὸ ἀληθὲς καὶ ἀρχαῖον ὄνομα, τὸ δὲ *Γελέοντες* κατὰ νεωτέραν κλίτην ἀπὸ τοῦ *Γελέως*, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ *Γεώλεως*, ὅ. ἔ. *λεως* γεωργικὸς, παρήχθη· ἀλλὰ τοιοῦτου λέξεων σχηματισμοῦ οὐδὲν παράδειγμα ἐγὼ τοῦλάχιστον γινώσκω. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ γέγραπται *Λίγικορῆς* καὶ πληθυντικῶς *Λίγικορῆς*, ἀν' οὗ παρ' Εὐριπίδῃ ἀπτικῶς ἀναγινώσκειται *Λίγικορῆς* προσέτι *Ἀργαθεῖς*, καὶ οὐχὶ *Ἐργάθεῖς*, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ τέλος *Ὀπλήτες* καὶ οὐχὶ *Ὀπλίται*, ὅπερ ὁ αὐτὸς γράφει (3).

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν φυλῶν· περὶ δὲ τῆς σημασίας αὐτῶν δὲν εἶναι μικροτέρα ἢ διαφωνία. Καὶ τοῦτο μὲν εὐκόλως πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι τὰ τρία ταῦτα, *Ὀπλήτες*, *Λίγικορῆς*, *Ἀργαθεῖς* ἐδόθησαν ταῖς φυλαῖς ἀπὸ τοῦ εἶδους τοῦ βίου· ἀλλ' οὔτε τὸ τελευταῖον αὐτῶν *Ἀργαθεῖς* εἶναι ἱκανῶς ἐναργὲς καὶ ὠρισμένον, καὶ τὸ τέταρτον τῶν ὀνομάτων *Γελέοντες* μολὶς δύναται νὰ ἐξηγηθῆ. Ὁ Πλουτάρχος, φέρ' εἰπεῖν, λέγει ὅτι *Ὀπλίται* εἶναι τὸ μάχιμον, *Ἐργαθεῖς* τὸ ἐργατικόν, *Λίγικορῆς* οἱ ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντες, καὶ τέλος *Γεδέοντες* (διότι οὕτω παρ' αὐτῷ γράφεται) οἱ γεωργοί. Ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βίου διχροῦντο εἰς ἱερεῖς (*ἱεροποιούς*), στρατιώτας (*φύλακας*), γεωργούς, τεχνίτας καὶ μισθωτοὺς (*δημιουργούς*) (4). ποιμένων δὲ οὐδεμίαν φυλὴν ἀναγνωρίζει· ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ἀναφέρει τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες παρὰ Πλουτάρχῳ ἔλλειπουσι. Θέλομεν λοιπὸν νομίσει ὅτι τοὺς *Λίγικορῆς* ἐξέλαθεν οὗτος ἀντὶ τῶν ἱερέων, ὅπερ ἐπῆλλεν εἰς τινῶν τὸν νοῦν (5); Ἄτοπον βεβαίως. Ἄλλ' οὐδὲ τῶν *Ὀπλήτων* ἢ *Ἀργαθεῶν* τὸ ὄνομα

(3) Ὁ Ἡρόδοτος (ἐνθ. ἀν.) ὀνομάζων τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰωνος ἀπ' ὧν συνήθως τὰ ὀνόματα ταῦτα παρήχοντο, ἔχει τὰς γενικὰς *Λίγικορῆς* καὶ *Ἀργάθεω*, τῶν ὁποῖαν ὀνομαστικαί εἶναι *Λίγικορῆς* τῆς γ' καὶ *Ἀργάθεω* τῆς α' κλίσεως. Οὕτω δὲλ. ἐκαλοῦντο ἐκεῖνοι ἐν τοῖς μύθοις, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι καὶ τῶν φυλῶν τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα ἦσαν *Λίγικορῆς* καὶ *Ἀργάθει*, ἔτι ὀλιγώτερον *Ἀργαθεῖς*, ὅπερ τινες ἐνόμισαν. Παρ' Εὐριπίδῃ φέρεται *Ἀργαθῆς*. Ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναγνωστέον *Ἀργαθεῖς*.

(4) Εἰσὶν οἱ νομίζοντες ὅτι ὁ Στράβων διέστειλε μὲν τὰς φυλάς ἀπὸ τῶν εἰδῶν τοῦ βίου, ἀλλὰ δὲν παρετήρησεν (εἰ καὶ οὐδὲν ταῦτου προδηλότερον) ὅτι τρία τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οὐδὲν ἄλλο δηλοῦσιν, εἰμὴ βίου· ἀλλ' οὗτοι ἀδικοῦσι, νομίζω, τὸν ἀκριβέστατον καὶ νοσημονέστατον συγγραφεῖα. Οἱ λόγοι τοῦ Στράβωνος εἶναι οἱ ἐξῆς: «Ὁ δὲ (Ἰων) πρῶτον μὲν εἰς τέσσαρας φυλάς διείλε τὸ πλῆθος, εἰτὰ εἰς τέσσαρας βίους κ. τ. λ.» Ἐπερ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν οὐδὲν ἕτερον σημαίνουσιν, εἰμὴ ὅτι ὁ Ἰων πρῶτον ἀνέρεσε τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας φυλάς, καὶ ἕτερον ἀπένευμεν ἐκάστη τὸ ἴδιον ἐπιτήδευμα τῇ μὲν τὰ ἱερά, τῇ δὲ τὰ στρατιωτικά τῇ τρίτῃ τὴν γεωργίαν καὶ τῇ τελευταίῃ τὰς τέχνας καὶ πᾶσαν τὴν ἐμμοισθὸν ἐργασίαν.

(5) Οἶον τοῦ Μουσαγρατίου (εἰς Εὐριπίδου Ἰων 4577.) νομίζοντος ὅτι καὶ ἐν ταύτῳ ὀρθότερον φρονεῖ ὁ Στράβων ἢ ὁ Πλουτάρχος, ὁ δὲ Εὐριπίδης εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐξηγήσεως ἐκείνης (*Λίγικορῆς* = *ἱερεῖς*)· καθότι θέλει ὅτι οἱ *Λίγικορῆς* ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς *Λίγιδος*, ἀσπίδος τῆς Ἀθηναῖας